

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **N. T. T.**, zast. advokátkou JUDr. Alicí Burianovou, se sídlem Příkopy 902, Chomutov 430 01, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2004, č. j. 14 Az 493/2003 - 22

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Soud **p ř i z n á v á** ustanovené advokátce JUDr. Alici Burianové odměnu včetně paušální náhrady ve výši 1075 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl včas podanou kasační stížností usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem shora označené, kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2003, č. j. OAM - 1367/VL-10-C10-2002. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přitom bylo zároveň rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Krajský soud v Ústí nad Labem odůvodnil odmítnutí žaloby tím, že žaloba byla podána opožděně, a proto ji odmítl. Uvedl, že den doručení byl 19. březen 2003 a žaloba byla podána dne 23. 4. 2003 na poště v Chomutově. Lhůta k podání žaloby, tj. 15 dní od doručení rozhodnutí správního orgánu tak marně uplynula dnem 3. 4. 2003 a rozhodnutí dnem 4. 4. 2003 nabylo právní moci.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že se dne 16. 4. 2003 dostavil k převzetí rozhodnutí, na němž bylo napsáno, že nabylo právní moci 19. 3. 2003, tedy měsíc zpátky, s čímž nesouhlasil. Krajský soud pak uvedl jako den právní moci zase jiné datum, totiž 4. 4. 2003. Proto požaduje zrušení usnesení krajského soudu.

Nejvyšší správní soud se připojenou žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nezabýval z toho důvodu, že věc rozhodoval přednostně (§ 56 odst. 2, § 120 s. ř. s.).

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., žalobu lze podat do 2 měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Tímto jiným zákonem je v daném případě zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, který ve znění platném ke dni vydání napadeného rozhodnutí v ust. § 32 stanoví zvláštní lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu, a to lhůtu 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Podle § 24a rozhodnutí se žadateli o udělení azylu doručí v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí. Podle druhého odstavce nedostaví-li se žadatel o udělení azylu k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí žadateli o udělení azylu doručeno. Rozhodnutí ministerstva ve věci azylu pak nabývá právní moci dnem doručení (§ 31a).

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný správní orgán vyzval stěžovatele k převzetí rozhodnutí na den 19. 3. 2003, avšak stěžovatel si tuto výzvu nepřevzal. Byla proto u doručující pošty uložena s tím, že odběrní lhůta končí dnem 17. 3. (2003). Jestliže si tedy stěžovatel rozhodnutí převzal po datu 19. 3. 2003, naplnila se právní fikce doručení uvedená v § 24a odst. 2 zákona o azylu, a tudíž žalovaný po právu vyznačil nabytí právní moci předmětného rozhodnutí dnem 19. 3. 2003. Na tomto místě Nejvyšší správní soud připomíná, že s ohledem na zvláštní právní úpravu provedenou zákonem o azylu nelze použít pro počítání lhůty pro vyznačení právní moci správního rozhodnutí ustanovení obecných procesních předpisů. Chybný údaj krajského soudu stran nabytí právní moci správního rozhodnutí, uvedený poprvé v napadeném usnesení, nemá však žádný vliv na správnost jeho postupu, když žalobu odmítl, neboť ta byla podána po uplynutí zákonné lhůty počítané od nabytí právní moci správního rozhodnutí; tento den, od něhož se lhůta počítá, byl na správním rozhodnutí řádně vyznačen a stěžovatel o tomto datu věděl. Pokud se námitky jazyka rozhodnutí dotýká, soud připomíná, že jedním ze znaků suverenity České republiky je užití českého jazyka. Proto jak rozsudky soudů, tak i rozhodnutí jiných státních orgánů jsou důsledně vyhotovovány a účastníkům řízení doručovány v českém jazyce. Je toto úřední znění je závazné a způsobí vyvolat právní účinky.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Soud stěžovateli pro toto řízení ustanovil zástupcem advokáta; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí věci /§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů/, paušální náhradu výdajů částkou 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. července 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu